

Her skal nevnes endel av de prinsipielle grunnforskjelligheter mellom de to livsanskuelser kommunismen og nasjonalismen. Idet her ikke spesielt omtales noe bestemt lands nasjonalisme, men de grunntrekk som er felles for praktisk talt alle nasjonale bevegelser over hele verden. At en anskuelse som kaller sig NASJONALISTISK må få sin forskjellige og særprægede utforming i hvert enkelt land sier sig selv.

I

Kommunismen — eller marxismen, det system som det norske Arbeiderparti og Moskvakommunistene går inn for i sine programmer — bygger på avskaffelse av eiendomsretten, d.v.s. at staten overtar all eiendom: alle produksjonsmidler, alle transportmidler og også all jorden. Alle landets borgere, også bøndene og fiskerne, blir lønsslaver under en almektig stat. Bondegårdene slås sammen til kollektivbruk, eller statsbruk, og drives av de politiske ledere (eller under militær ledelse som i den stat hvor kommunismen er innført).

Nasjonalismen bygger på bevarelse av eiendomsretten, men med den forskjell fra det nuværende borgerlige system, at den gies en social funksjon, d.v.s. at der følger bestemte forpliktel-

En avgrunn mellem den kommunistiske og den nasjonalsosialistiske livsanskuelse,

Hvad hr. Ronald Fangen ikke fortalte i sine 2 foredrag.

III

Kommunismen bygger på avskaffelse av familien som institusjon. Gjennem kultur og seksualbolsjevismens propaganda løsnes alle bånd som binder til familie og hjem. Det er bare staten som har krav på individet. Når *La Passionar* eller *madame Kollontay* er stolte over ikke å vite hvem som er far til deres barn, så er ikke det bare uttrykk for to enkelte kvinners totale prostitusjon, men det er bevisst propaganda for den kommunistiske ideologi.

Nasjonalismen bygger ikke bare platonisk på familieinstitusjonen som det borgerlige samfund, men direkte på å styrke familieinstitusjonen ved en systematisk familie — og barnevennlig politikk, samt gjennom moderne rasehygiene å styrke og bevare slektene fra degenerasjon

tet med dette grunnprinsipp i nasjonalismen å gjøre. *Nyhedenskap* finnes også i det demokratiske Norge og fortrinnsvis utenfor den nasjonale bevegelse.

V

Kommunismen arbeider for raseblanning og rasekaos, en slags ny babelsk forvirring og hevder at alle mennesker er like.

Nasjonalismen aksepterer den kjensgjerning som foreligger, at der er skapt forskjellige raser, svarte, gule og hvite. Det er ikke vår sak å «rette» på det. Kjensgjerningene viser oss uhyggelige følger av raseblanningen, og vitenskapen kan idag til overflod fastslå at blanning mellom fjernstående raser fører til degenerasjon og demoralisasjon av begge raser. Det er en like stor ulykke for f.eks. negre å bli blannet op med hvite, som det er for hvite å

men vil frigjørelse fra det internasjonale jødevelde, enten dette opter som internasjonalt finansvelde, eller som «proletariatets befriere» med statsorganisert rov under navn av «socialisme», eventuelt kommer hovedveien som «New Deal» i Amerika, og innfører statskapitalismen ovenfra. Nasjonalismen forkynner at spaniere skal regjere i Spania, tyskere i Tyskland, franskmenn i Frankrike, nordmenn i Norge.

VII

Kommunismen bygger på klassekampen, at problemet kapitalarbeide kun kan løses ved kamp, ved streik og revolusjon. Klasse stilles mot klasse, «borgerskapet» mot «proletariatet» — en uforsonlig klassekamp, hvis endemål er borgerkrigen og opprettelsen av proletariatets diktatur.

Nasjonalismen bygger på avskaffelse av klassekampen ved organisert samarbeide. Forbud mot streik og locout. Ikke på den måten at arbeiderne atter blir vergeløst prisgitt kapitalen, men som for NASJONAL SAMLINGS vedkommende ved en ARBEIDETS LOV, som fastsetter både arbeidsgivernes og lønsmotta-

10613

111975